

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1303/2025
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранимира Јеремића, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр.656/23 од 31.03.2025. године, која је исправљена решењем К.бр.656/23 од 28.05.2025.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 396/25 од 28.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2025. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранимира Јеремића, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр.656/23 од 31.03.2025. године која је исправљена решењем К.бр.656/23 од 28.05.2025.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 396/25 од 28.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К.бр.656/23 од 31.03.2025. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржавати по правоснажности пресуде у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима предвиђеним законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, а ако окривљени самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у Заводу за извршење казни.

Истом пресудом на основу члана 63. КЗ окривљеном је у казну затвора урачунуто време проведено на полицијском задржавању од 19.02.2023. године до 21.02.2024. године. На основу члана 86. и члана 297. став 5. КЗ према окривљеном је

изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом, којом му је забрањено да управља путничким моторним возилима „Б” категорије, у трајању од једне године, која ће се рачунати од дана правоснажности пресуде, када буде спроведена од стране надлежне полицијске управе. На основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП окривљени АА је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то Основном суду у Крагујевцу на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, на име трошкова који су унапред исплаћени из буџета суда износ од 57.822,9 динара и Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу износ од 147.972,73 динара, све у року од 30 дана од правоснажности пресуде под претњом извршења. Окривљени је обавезан да плати и остале трошкове кривичног поступка којима ће суд одлучити посебним решењем на основу члана 262. став 2. ЗКП. На основу члана 268. став 4. ЗКП оштећени ББ је упућен да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Решењем Основног суда у Крагујевцу К.бр.656/23 од 28.05.2025.године исправљена је правноснажна пресуда Основног суда у Крагујевцу К. бр.656/23 од 31.03.2025. године, тако што се у образложењу пресуде на 19. страни у последњем реду брише „ВВ“, и у другом реду на 20. страни бришу речи : „ из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ“ , и „ ВВ“ а сада уписује „, из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ“, и „ АА“, док је у осталом делу пресуда остала неизмењена. У другом ставу је наведено да ово решење представља саставни део пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 396/25 од 28.08.2025. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бранимира Јеремића, па је преиначена пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр. 656/23 од 31.03.2025. године, која је исправљена решењем К.бр.656/23 од 28.05.2025. године, само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу, окривљеног АА за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од осам месеци, у коју му је урачунато време проведено на задржавању у периоду од 19.02.2023. године до 21.02.2023. године, и истовремено одредио да ће се она извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда у непреиначеном делу.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Жељко Симић, због повреде закона из члана 15. став 2., 16. став 2., 3. и 4., 395., 424. став 1. тачка 1), 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3), 451. и 457. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то прописане чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Бранимир Јеремић у захтеву за заштиту законитости истиче да се у образложењу пресуде првостепени суд само руководи тиме да је окривљени могао да уочи заустављено возило на 300 метара, без навода када је могао да уочи да је за 0,5 метара на десној траци пута а осталим делом на зауставној траци и то отклони тако што ће се кретати више улево од десне ивице пута и избегне контакт са заустављеним возилом, чиме не би дошло до контакта са пешаком на десној саобраћајној траци аутопута. Суд се уопште није бавио чињеницом када је и да ли је пре контакта окривљени могао да уочи пешака на аутопуту и да предузме било коју радњу да избегне контакт са њим, те да ли би до контакта кривицом окривљеног дошло да није било претходног контакта између камиона „Фиат” и „Даф. По оцени браниоца, на основу навода у пресуди је нејасно које се од наведена два возила после њиховог контакта одбило и ударило у заштитну ограду са леве стране коловозне траке а самим тим и ударило у пешака на десној саобраћајној траци, а другостепени суд је направио противуречност, јер је потврдио првостепену пресуду у делу да је возило „Даф” било заустављено, док је у другостепеној пресуди наведено да је било паркирано, а што су две различите категорије Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Бранилац још истиче да је могућност када је возач „Фиата” могао да уочи пешака круцијално питање, јер окривљени нема обавезу да очекује пешака на аутопуту, те његов пропуст почиње од тренутка од када је могао да избегне контакт, а у конкретном случају је пешак изненада изашао на аутопут са тамног места, без рефлектујућег прслука на блиском одстојању од возила окривљеног, па окривљени није могао да уочи пешака и да са њим избегне контакт. Међутим, наведена околност је од стране вештака у налазу и мишљењу оцењена само као допринос оштећеног настанку саобраћајне незгоде, а исто тако вештак био контрадикторан, јер је у налазу и мишљењу навео да је пропуст окривљеног узрочно повезан са настанком незгоде, да би на главном претресу навео да неношење прслука од стране оштећеног је узрочно везан са настанком саобраћајне незгоде, па је имајући све наведено у виду погрешно утврђено чињенично стање.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљеног на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемиче са чињеницама утврђеним у правоснажним одлукама,

те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, из разлога што је изрека пресуде неразумљива, те су разлози пресуде нејасни и противуречни, јер се из изреке пресуде не може утврдити да ли је одстојање или растојање узрок контакта два возила а касније и пешака, и зато што суд у изреци пресуде не наводи да ли је окривљени у време извршења дела био урачунљив. Бранилац затим указује и на повреду закона из члана 424. став 1. тачка 1) ЗКП, јер у изреци првостепене пресуде нема чињенице која представља субјективно обележје кривичног дела за које окривљени оглашен кривим, као и на повреду закона из члана 451. и 457. ЗКП, из разлога што другостепени суд потврђује првостепену пресуду и поред недостатка умишљаја и разлоге своди на то да да опис урачунљивости сама за себе представља и субјективни елемент кривичног дела у смислу члана 22. КЗ.

Захтевом за заштиту законисто је указано и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, из разлога што је окривљеном повређено право на одбрану, с обзиром да није са једнаком пажњом и истим третманом дозвољено окривљеном да докаже чињенице да од тренутка када је могао да уочи задњи леви мигавац на возилу „Даф“, није могао да заустави своје возило ни усмери улево, те указано на повреде члана 15. став 2. и 16. став 2., 3. и 4. ЗКП, јер суд није са једнаком пажњом утврђивао чињенице које терете и иду у прилог окривљеном и зато што током поступка терет доказивања није био на тужиоцу већ на окривљеном. Бранилац је затим истакао да је првостепени суд без стварних и правних разлога одбио предлог одбране да се обави допуна налаза вештака саобраћајне струке Ненада Милутиновића на околности у ком делу је путничко возило, које се кретало испред камиона „Фиат Дукато“, заклонило видик задњег левог мигавца возила „Даф“, чиме је указао на повреду закона из члана 395. ЗКП.

Како повреде одредби чланова 15. став 2., 16. став 2., 3. и 4., 395., 424. став 1. тачка 1), 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3), 440., 451. и 457. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Бранимира Јеремића оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић